

บทที่ 5

บทสรุปและข้อเสนอแนะ

บทสรุป

เมื่อมีการกระทำความผิดต่อกฎหมายบ้านเมือง ย่อมถือเป็นการก่อให้เกิดความไม่สงบเรียบร้อยในสังคมบ้านเมือง การจับกุมผู้กระทำความผิดมาลงโทษจึงเป็นมาตรการสำคัญเพื่อให้เกิดความมั่นคง ปลอดภัย และความสงบเรียบร้อยในสังคมบ้านเมืองนั้น อันเป็นเครื่องมือในการควบคุมพฤติกรรมมนุษย์ให้อยู่ในกรอบกติกาของกฎหมายซึ่งผู้ใดจะละเมิดไม่ได้ วิธีการลงโทษนั้นมีอยู่หลายวิธีด้วยกัน เช่น การประหารชีวิต จำคุก กักขัง ปรับ และริบทรัพย์สิน ซึ่งเป็นโทษทางอาญาที่ประเทศเราใช้บังคับอยู่ในปัจจุบัน และถือว่าเป็นสากลทั่วไปที่หลายประเทศก็มีการลงโทษด้วยวิธีนี้ แต่วิธีการลงโทษยังมีอีกหลายวิธี ซึ่งบางอย่างก็ได้เลิกใช้ไปแล้วแต่บางอย่างก็ยังคงมีการใช้อยู่ วิธีการต่างๆ อาจมีการเปลี่ยนแปลงหรือพัฒนาไปตามยุคสมัย โทษเขียนก็ถือเป็นการลงโทษวิธีหนึ่งที่กระทำต่อเนื้อตัวร่างกายของผู้กระทำความผิด เป็นโทษที่อาจกล่าวได้ว่าใช้มากที่สุด ในสมัยอดีตโดยใช้ลงโทษผู้ที่กระทำความผิดต่อกฎหมายและการกระทำความผิดอื่นๆ เช่น บิดา มารดา ลงโทษบุตร ครูบาอาจารย์ ลงโทษนักเรียน เจ้าขุนมูลนายนายลงโทษบ่าวไพร่หรือทาส นอกจากนี้โทษเขียนยังใช้ในวัตถุประสงค์เป็นการบังคับให้กระทำตาม เช่น เจ้านายมีอำนาจสั่งทาสของคนไปรับโทษคดีใดๆ แทนตน บุตร ภรรยา ญาติพี่น้องได้ เป็นต้น และยังใช้ในการสอบสวนค้นหาความจริงซึ่งอาจกระทำโดยวิธีการเขียนเพื่อรับสารภาพ การเขียน อาจมีความแตกต่างกันในอุปกรณ์ที่ใช้ โดยประเทศในแถบภาคพื้นตะวันตกนิยมลงโทษเขียนด้วยการใช้เชือกหนักรัดในการลงโทษ ส่วนประเทศทางภาคพื้นตะวันออกนิยมการลงโทษเขียนด้วยการใช้หวาย ไม้เรียว หรือไม้ตะพด การเขียนนี้มักตีไปที่หลังของผู้กระทำความผิด

ส่วนวัตถุประสงค์ของการลงโทษมีหลายประการด้วยกัน แต่ความนิยมในการลงโทษก็ขึ้นอยู่กับวัตถุประสงค์ของการลงโทษตามแต่ยุคสมัยนั้นๆ ในสมัยโบราณพบว่าการลงโทษเป็นไปเพื่อวัตถุประสงค์ในการแก้แค้นทดแทนหรือ เพื่อข่มขู่บุคคลอื่นตลอดจนผู้กระทำความผิดเองให้มีความเกรงกลัว หลาบจำในโทษ ซึ่งการลงโทษจะมีลักษณะรุนแรงเป็นไปในลักษณะตาต่อตา ฟันต่อฟัน เช่น ถ้าผู้กระทำความผิดทำผิดฐานลักทรัพย์ ผู้กระทำความผิดคนนั้นจะต้องถูกลงโทษโดยการตัด

มือ ความผิดฐานเป็นพยานเท็จจะต้องถูกตัดสิน ส่วนการกระทำด้วยวิธีการทรมานมักจะใช้ในการบังคับผู้ถูกสงสัยว่ากระทำผิดให้รับสารภาพ หรือบอกถึงบรรดาพรรคพวกผู้ร่วมกระทำผิดกับตนและก็ใช้สำหรับลงโทษผู้กระทำผิดด้วย นอกจากนี้ยังมีการลงโทษในลักษณะของการประจานผู้กระทำผิดต่อประชาชนในสังคมเพื่อไม่ให้บุคคลอื่นเอาเป็นเยี่ยงอย่างและทำให้ผู้กระทำผิดมีความอับอาย เช่น การนำเหล็กเผาไฟประทับตราลงบนผิวหนังหรือการสักหน้าให้เป็นรูปต่างๆ หรือนำผู้กระทำผิดไปมัดไว้ที่สาธารณะ เพื่อให้ประชาชนมาดูแล้วทำการเขียนเพื่อเป็นการประจาน แต่โทษเขียนนั้น เป็นโทษที่ตั้งอยู่บนพื้นฐานของการข่มขู่เป็นหลัก นอกจากจะเป็นการข่มขู่ให้ผู้กระทำผิดเกิดความผิดเข็ดหลาบ ไม่กล้าที่จะกระทำความผิดอีกนั้น ยังเป็นการข่มขู่บุคคลทั่วไปซึ่งเมื่อเห็นการลงโทษเขียนกับผู้กระทำผิดแล้วก็จะเกรงกลัวไม่กล้าที่จะกระทำความผิดเช่นนั้น ขณะเดียวกันก็เป็นการแก้แค้นทดแทน เมื่อผู้กระทำผิดได้รับโทษ ผู้เสียหายเกิดความพึงพอใจเท่ากับเป็นการแก้แค้นทดแทน การลงโทษเขียน ประเทศที่ใช้โทษนี้ในอดีตได้แก่ ประเทศอังกฤษ สหรัฐอเมริกา เดนมาร์ก นอร์เวย์ ฟินแลนด์ สวีเดน ฯลฯ

ในปัจจุบันวัตถุประสงค์ของการลงโทษได้เปลี่ยนแปลงไปโดยวัตถุประสงค์ของการลงโทษเป็นไปเพื่อมุ่งแก้ไข ปรับปรุงตัวบุคคลให้กลับตนเป็นคนดีและกลับเข้าสู่สังคมมากกว่าการแก้แค้นทดแทนอย่างเดียว และเห็นว่าการลงโทษต่อเนื้อตัวร่างกายเป็นวิธีการที่ทารุณโหดร้ายและปราศจากมนุษยธรรม ดังนั้น ในสมัยปัจจุบัน ส่วนมากวิธีการลงโทษจึงมักเป็นโทษในลักษณะที่ให้ผู้กระทำผิดถูกจำกัดอิสรภาพ หรือชดใช้ค่าเสียหายในลักษณะที่เป็นทรัพย์สินเงินทองอันเป็นการทดแทนการกระทำความผิดนั้นๆ เมื่อในปัจจุบันการลงโทษผู้กระทำความผิดมีแนวความคิดว่าไม่ควรกระทำต่อเนื้อตัวร่างกายของผู้กระทำผิด โทษเขียนจึงเป็นวิธีการลงโทษที่ไม่ได้รับความนิยมและค่อยๆ หายไปจนแทบไม่มีการลงโทษนี้อีกในนานาประเทศ หรือบางประเทศจะได้อยกเลิกโทษนี้ไปแล้วก็ตาม แต่ก็ยังมีบางประเทศที่ยังคงใช้โทษนี้อยู่เรื่อยมาจนถึงปัจจุบัน และกำหนดโทษเขียนเป็นโทษทางอาญาอย่างหนึ่งด้วย โดยประเทศที่ยังคงใช้โทษนี้อยู่ได้แก่ประเทศสิงคโปร์ ประเทศซาอุดีอาระเบีย ประเทศปากีสถาน ประเทศอิหร่าน หมู่เกาะบาฮามาส และประเทศมาเลเซีย เป็นต้น

สำหรับในประเทศไทยโทษเขียนมีการใช้มาตั้งแต่สมัยสุโขทัยจนถึงสมัยกรุงรัตนโกสินทร์ตอนต้น เนื่องจากประเทศไทยเราได้รับอิทธิพลมาจากคัมภีร์พระธรรมศาสตร์ จึงทำให้การลงโทษมีลักษณะค่อนข้างรุนแรงโดยได้ใช้โทษเขียนเป็นโทษทางอาญาอย่างหนึ่ง และนอกจากนี้ยังมีการกำหนดโทษไว้ในวิधिพิจารณาจาริตนครบาล ซึ่งจะใช้โทษเขียนในการทรมานหรือบังคับให้ผู้กระทำ

ผิดให้รับสารภาพ และโทษเขียนยังถูกใช้ในการลงโทษนักโทษในเรือนจำในลักษณะเป็นการรักษาระเบียบวินัย ต่อมาในรัชสมัยพระบาทสมเด็จพระจอมเกล้าเจ้าอยู่หัว ได้มีการติดต่อกำขายกับชาวต่างชาติและเมื่อเกิดมีข้อพิพาทหรือมีคดีความกัน ชาวต่างชาติไม่ยอมรับกฎหมายไทยในขณะนั้น โดยเห็นว่ากฎหมายไทยมีระบบการลงโทษและวิธีพิจารณาที่ค่อนข้างป่าเถื่อนและรุนแรง จึงปฏิเสธไม่ยอมขึ้นศาลไทยทำให้ประเทศไทยต้องสูญเสียสิทธิสภาพนอกอาณาเขต ดังนั้น ต่อมาในสมัยพระบาทสมเด็จพระจุลจอมเกล้าเจ้าอยู่หัว จึงได้มีการปฏิรูปกฎหมายใหม่เพื่อให้ได้สิทธิสภาพนอกอาณาเขตกลับคืนมาและเพื่อให้กฎหมายไทยมีความทัดเทียมกับกฎหมายของนานาประเทศ โดยได้มีการยกเลิกวิธีพิจารณาคดีคนครบาล และเมื่อมีการประกาศใช้กฎหมายลักษณะอาญา ร.ศ.127 โทษเขียนและโทษที่รุนแรงอื่นๆจึงได้ถูกยกเลิกไป แม้ว่าโทษเขียนจะมีได้ถูกนำมาบัญญัติไว้ในกฎหมายลักษณะอาญาแล้วก็ตาม แต่ก็ยังมีการใช้โทษนี้กับนักโทษในลักษณะที่เป็นโทษทางวินัย หรือกรณีเด็กที่อยู่ในสถานพินิจ, กรมประชาสงเคราะห์, สถานฝึกและอบรม สถานกักและอบรม เป็นการลงโทษในลักษณะอบรมสั่งสอนให้เด็กหลาบจำ เพื่อให้เป็นเยี่ยงอย่างและจะได้ไม่ประพฤตินั้นอีก

ส่วนจารีตประเพณี ตั้งแต่ครั้งโบราณกาล เรานิยมใช้โทษเขียนในการอบรมสั่งสอนเพื่อให้ประพฤตินเป็นคนดีโดยใช้ในการลงโทษระหว่างบิดา มารดากับบุตร หรือครูกับนักเรียน ซึ่งการลงโทษในลักษณะนี้ต่างกับการลงโทษนักโทษทั่วไป คือ ไม่ใช่เป็นการกระทำเพื่อเป็นการแก้แค้นทดแทนแต่เป็นลงโทษเพื่ออบรมสั่งสอน ดังนั้นการลงโทษจึงมีลักษณะที่ไม่รุนแรงเพียงแต่เพื่อต้องการข่มขู่ให้เด็กเกิดความกลัวไม่กล้ากระทำความผิดต่อไป

ปัจจุบันยังมีการลงโทษโดยการเขียนตีในโรงเรียน สถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชน และสถานสงเคราะห์เด็กและเยาวชน การลงโทษทางวินัยจะต้องให้มีความเหมาะสมกับสภาพร่างกายและวัยของเด็กตลอดจนพฤติการณ์ที่เด็กกระทำผิดจึงจะเป็นการรักษาวินัย แต่ถ้าการลงโทษวินัยเกินเลยความเหมาะสมในการอบรมสั่งสอน ก็จะกลายเป็นการกระทำทารุณกรรมเด็กได้ กฎหมายไม่ควรกำหนดโทษที่รุนแรงเกินกว่าเหตุหรือไม่เป็นธรรม เด็กที่ได้รับโทษเหล่านี้อาจเรียกได้ว่าถูกทารุณกรรมยิ่งไปกว่านั้นอาจทำให้เด็กเหล่านี้กลายเป็นเด็กก้าวร้าวและกระทำการต่างๆ เพื่อประชดประชันหรือแก้แค้นต่อสังคมอันมีผลทำให้เกิดความเสียหายต่อสังคมส่วนรวม นอกจากนี้เนื้อหาของกฎหมายหรือบทบัญญัติไม่เหมาะสมต่อการบังคับใช้กับเด็ก เช่น ระเบียบกระทรวงศึกษาธิการว่าด้วยการลงโทษนักเรียนหรือนักศึกษา พ.ศ. 2515 (แก้ไขเพิ่มเติมฉบับ 2 พ.ศ. 2522) ให้อำนาจหัวหน้าสถานศึกษา หรือครูอาจารย์ดำเนินการลงโทษทางวินัยแก่เด็กนักเรียน

หรือนักศึกษาโดยการเขียนตี การลงโทษเช่นนี้อาจจะกระทำเกินขอบเขตของความสมเหตุสมผลจนกลายเป็นการทารุณกรรมเด็กได้ ในสภาพสังคมปัจจุบันเด็กขาดวินัยและมีพฤติกรรมฝ่าฝืน วัฒนธรรมและศีลธรรมอันดี ประกาศของคณะปฏิวัติฉบับที่ 132 และระเบียบกระทรวงดังกล่าว ไม่มีมาตรการและกลไกในการสร้างวินัยให้แก่เด็ก ขาดประสิทธิภาพในการควบคุมความประพฤติ นอกจากนี้เจ้าหน้าที่ของรัฐยังขาดการตรวจสอบและมักกระทำเกินเลยขอบเขตอำนาจจนกลายเป็นการกระทำละเมิดต่อสิทธิเด็กเอง

ในปัจจุบันโทษเขียนยังคงมีใช้อยู่ในบางประเทศแล้วแต่ประเพณี วัฒนธรรม สภาพสังคม เศรษฐกิจ การเมือง วัตถุประสงค์ของการลงโทษ และแนวความคิดของประเทศนั้นเองว่าสมควรนำโทษเขียนนี้มาใช้หรือไม่ แต่ประเทศที่มีการใช้โทษเขียนในการลงโทษทางอาญา ก็อาจมีปัญหาข้อขัดแย้งกับประเทศที่ไม่ได้ใช้โทษนี้อยู่เพราะเห็นว่าเป็นโทษที่ทารุณ โหดร้าย เป็นการขัดต่อสิทธิมนุษยชน ดังเช่น กรณีของนายไมเคิล เฟย์ วิศวกรชาวอเมริกัน ที่ถูกศาลประเทศสิงคโปร์ตัดสินข้อหาทำลายทรัพย์สินสาธารณะโดยมีการใช้วิธีการลงโทษเขียน 6 ที่ด้วยหวายสำหรับการกระทำความผิดฐานนั้น ทำให้เกิดข้อขัดแย้งและปัญหาประการอื่นๆตามมาอีกมากมายซึ่งมีทั้งผู้ที่เห็นด้วยกับการลงโทษเขียนนายไมเคิล เฟย์ เพราะเห็นว่าเป็นการทำให้หยาบช้า และเป็นตัวอย่างแก่คนทั่วไป ส่วนผู้ที่คัดค้านในการลงโทษนี้เห็นว่าเป็นการลงโทษที่ไม่มีความชอบธรรม โหดร้าย ขัดต่อสิทธิมนุษยชน จากกรณีปัญหาดังกล่าวก็ยังไม่ชัดเจนว่าการลงโทษเขียนดังกล่าวของประเทศสิงคโปร์มีความชอบธรรมหรือไม่ ประเทศสิงคโปร์ก็ยังคงใช้โทษเขียนนี้ต่อไปโดยเห็นว่าเหมาะสมกับสภาพสังคมของประเทศสิงคโปร์เองและเห็นว่าเป็นการยับยั้ง และปราบปรามอาชญากรรมในความผิดบางประเภทได้เป็นอย่างดี

อาจกล่าวได้ว่าการจะคำนึงถึงวิธีการลงโทษรูปแบบใดรูปแบบหนึ่ง ทุกรัฐมีอิสระมากที่สุดในการเลือกกำหนดวิธีปราบปรามทำโทษ ซึ่งใช้แก่ผู้กระทำความผิดต่างๆ พระราชบัญญัติหรือกฎกระทรวงซึ่งออกเพื่อปฏิบัติการตามพระราชบัญญัติ อาจบัญญัติโทษได้ทุกอย่างไม่จำกัด แต่อย่างไรก็ดีในเรื่องนี้เช่นเดียวกับเรื่องอื่นๆ จำเป็นต้องพิจารณาถึงการเปลี่ยนแปลงแนวความคิดและขนบธรรมเนียมซึ่งมีอยู่ทั่วโลก วิธีบังคับวิธีใดวิธีหนึ่ง ดังเช่นโทษเขียนเมื่อก่อนเห็นกันว่าเป็นสิ่งที่รับรองใช้ได้และเป็นสิ่งธรรมดาสามัญนั้น แต่บัดนี้อาจมีประเทศส่วนมากได้ละทิ้งวิธีนี้เสียแล้ว และถ้าประเทศใดยังคงใช้อยู่ก็ก็น่ากลัวว่าประเทศนั้นในความคิดเห็นของประเทศอื่นๆ ในทั่วโลกจะถูกลือว่าเป็นประเทศที่ล่าหลังหรือป่าเถื่อน

อย่างไรก็ตามผู้เขียนเห็นว่าวัตถุประสงค์ของการลงโทษนั้นมีวิวัฒนาการมาจากวัฒนธรรมสภาพสังคม เศรษฐกิจ การเมือง การลงโทษนั้น ไม่ว่าจะเป็นไปในวัตถุประสงค์ใดย่อมมีส่วนสัมพันธ์กับสภาวะแวดล้อมทางภูมิศาสตร์และค่านิยมในแต่ละสมัย จากการศึกษาที่โทษเขียนมีวัตถุประสงค์เพื่อการข่มขู่ เพื่อตอบแทนการกระทำผิด ซึ่งขัดกับวัตถุประสงค์ในการลงโทษปัจจุบันที่เป็นไปเพื่อการแก้ไขปรับปรุงจึงทำให้โทษเขียนมีปัญหาในการนำมาใช้และไม่ได้ได้รับความนิยมนำมาใช้ในการลงโทษผู้กระทำความผิดนั้นๆ ดังเช่น ประเทศสหรัฐอเมริกา หรือประเทศอังกฤษ มีแนวความคิดที่จะนำโทษนี้กลับมาใช้ แต่ก็ไม่ประสบผลสำเร็จเพราะประชาชนส่วนใหญ่ไม่เห็นด้วยที่จะนำโทษนี้กลับมาใช้ซึ่งต่างกับประเทศสิงคโปร์ที่ประชาชนชาวสิงคโปร์ยอมรับแนวทางในการลงโทษเช่นนั้น

ส่วนปัญหาประการต่อมาในเรื่องเงื่อนไขและวิธีการในการลงโทษนั้น โทษอื่นจะมีบทกำหนดโทษหรือวิธีการที่มีความชัดเจนและผู้กระทำความผิดได้รับโทษในสัดส่วนที่เท่าเทียมกัน แต่โทษเขียนแม้จะมีการกำหนดจำนวนโทษที่ได้รับ แต่ก็มีปัญหาเรื่องของการที่ผู้กระทำความผิดอาจได้รับการลงโทษที่ไม่เท่าเทียมกันในความผิดอย่างเดียวกันได้ อันเนื่องมาจากองค์ประกอบและเงื่อนไขในวิธีการไม่ว่าจะเป็นปัญหาของรูปร่างของผู้ทำการเขียนนั้น ลักษณะทางกายภาพของผู้กระทำความผิดเป็นชาย หญิง เด็ก หรืออุปกรณในการเขียนและอื่นๆ ซึ่งนับว่ามีผลต่อการรับโทษเขียนทุกกรณี

จากการศึกษาพบว่าตามหลักสิทธิมนุษยชนตามข้อ 5 ที่บัญญัติว่า “บุคคลใดๆ จะถูกทรมานหรือได้รับผลปฏิบัติ หรือการลงโทษที่โหดร้ายผิดมนุษยธรรมหรือต่ำช้าไม่ได้” ดังนั้น ผู้เขียนเห็นว่า การลงโทษโดยการเขียนนั้นถือว่าเป็นการขัดต่อสิทธิมนุษยชน จึงมีข้อเสนอแนะสำหรับกฎหมายไทย เพื่อให้สอดคล้องกับหลักการดังกล่าวตามสมควรแก่ขนบธรรมเนียมประเพณีของไทย ดังนี้

ข้อเสนอแนะ

1. การลงทัณฑ์ต่อร่างกายโดยการเขียนนั้นเป็นการขัดกับข้อกำหนดมาตรฐานขั้นต่ำสำหรับปฏิบัติต่อผู้ต้องขัง (Standard Minimum Rules of the Treatment of Prisoners) ซึ่งตามพระราชบัญญัติราชทัณฑ์ พ.ศ.2479 และพระราชบัญญัติเรือนจำทหาร พ.ศ.2479 ได้มีข้อกำหนดให้สามารถลงโทษเขียนแก่ผู้ต้องขังที่กระทำผิดวินัยได้ ดังนั้น จะเห็นได้ว่าการลงโทษตาม

พระราชบัญญัติราชทัณฑ์ พ.ศ.2479 และพระราชบัญญัติเรือนจำทหาร พ.ศ.2479 ยังมีการอนุญาตให้ลงโทษต่อเนื่องตัวร่างกายอยู่โดยการเขียนนั้น แม้ในทางปฏิบัติมาตรการลงโทษทางวินัยประเภทนี้ จะไม่ได้มีการนำมาใช้แล้วก็ตาม แต่เพื่อให้เป็นการคุ้มครองสิทธิของผู้ต้องขังในเรื่องนี้ชัดเจนยิ่งขึ้น และมีให้มีการลงโทษที่ทารุณโหดร้ายปรากฏอยู่ในบทบัญญัติของกฎหมายอีกต่อไป อีกทั้งยังเป็นการปิดช่องทางที่จะให้มีการลงโทษตามกฎหมาย จึงควรที่จะได้มีการยกเลิกบทบัญญัติในเรื่องการเขียนเสีย

2. พระราชบัญญัติจัดตั้งศาลเยาวชนและครอบครัวและวิธีดำเนินคดีและครอบครัว

พ.ศ. 2534 นั้น ควรยกเลิกมาตรา 39 (1) ที่ระบุการเขียนไม่เกิน 12 ที หรือควรบัญญัติเพิ่มเพื่อให้สอดคล้องกับอนุสัญญาว่าด้วยสิทธิเด็กว่าการเขียนต้องได้รับอนุญาตจากผู้อำนวยการสถานพินิจ และมีคณะกรรมการได้สวนข้อเท็จจริงประจำสถานพินิจแต่ละแห่ง ซึ่งประกอบไปด้วยบุคคลภายนอกในลักษณะเดียวกับผู้พิพากษาสมทบให้ได้สวนความผิดของเด็กเสียก่อนว่าได้ละเมิดกฎหมายประพฤตินัก หรือกระทำความผิดวินัยร้ายแรงเพียงใด เพื่อให้การลงทัณฑ์เหมาะสมกับความผิด เจ้าพนักงานสถานพินิจจะต้องพิสูจน์ให้คณะกรรมการเห็นว่าได้สั่งเขียนด้วยความจำเป็น ไม่มีเจตนาให้เด็กผู้กระทำความผิดได้รับความทรมาณหรือกระทำการในลักษณะโหดร้าย ไร้มนุษยธรรม หรือสร้างความอับอายแก่เด็ก

3. ระเบียบกระทรวงศึกษาธิการว่าด้วยการลงโทษนักเรียนหรือนักศึกษา พ.ศ. 2515 (แก้ไขเพิ่มเติม ฉบับ 2 พ.ศ.2522)

3.1 ควรมีบทบัญญัติเกี่ยวกับมาตรการทางกฎหมายและทางสังคมเพื่อส่งเสริมการรักษาวินัยของเด็กและเยาวชนทั้งในระบบการศึกษาและนอกระบบการศึกษา

3.2 ควรมีบทบัญญัติกำหนดขั้นตอนการตรวจสอบการใช้อำนาจหน้าที่ตามกฎหมายของเจ้าหน้าที่ที่เกี่ยวข้องอย่างใกล้ชิดเพื่อป้องกันการเลือกปฏิบัติต่อเด็กหรือการใช้อำนาจเกินเลยที่ได้กำหนดไว้

4. ระเบียบกรมประชาสงเคราะห์ที่ 363/2498 เรื่องระเบียบข้อบังคับว่าด้วยการลงโทษเด็กและเยาวชน และระเบียบว่าด้วยการดำเนินงานของสถานฝึกและอบรม สถานกักและอบรม (22 มกราคม 2535) ควรยกเลิกวิธีการลงโทษเด็กโดยการเขียน โดยเน้นวิธีการลงโทษอย่างอื่นเพื่อให้เด็กปรับปรุงแก้ไขตนเองแทน เช่น ให้ทำงานหนักแต่ต้องไม่เป็นอันตรายต่อสุขภาพของเด็ก

5. ในส่วนของประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์นั้น ควรแก้ไขดังนี้

5.1 ควรพิจารณาแก้ไขเพิ่มเติม มาตรา 1562 ที่กำหนดว่า “ผู้ใดจะฟ้องบุพการีของตนเป็นคดีแพ่งหรือคดีอาญามีได้ แต่เมื่อผู้นั้นหรือญาติสนิทของผู้นั้นร้องขอ อัยการจะยกคดีขึ้นว่ากล่าวก็ได้” โดยกำหนดเพิ่มเติมข้อยกเว้นให้ผู้มีส่วนเกี่ยวข้องสามารถดำเนินการฟ้องร้องต่อบิดามารดาที่กระทำการละเมิดร้ายแรงต่อบุตร ทั้งนี้เพื่อคุ้มครองสิทธิเด็ก

5.2 ควรเพิ่มเติมกรณีการถอนอำนาจปกครองของผู้ใช้อำนาจปกครองที่กำหนดไว้ในมาตรา 1582 ที่กำหนดว่า “ถ้าผู้ใช้อำนาจปกครองเป็นคนไร้ความสามารถหรือเสมือนไร้ความสามารถโดยคำสั่งศาลก็ดี ใช้อำนาจปกครองเกี่ยวแก่ตัวผู้เยาว์โดยมิชอบก็ดี ประพฤติชั่วร้ายก็ดี ในกรณีเหล่านี้ศาลจะสั่งเองหรือจะสั่งเมื่อญาติของผู้เยาว์หรืออัยการร้องขอให้ถอนอำนาจปกครองเสียบางส่วนหรือทั้งหมดก็ได้” โดยเพิ่มเติมกรณีที่ผู้ใช้อำนาจปกครองทำการเลี้ยงดูบกพร่องได้แก่การทำร้าย หรือน่าเชื่อว่าจะทำร้ายด้วยและควรกำหนดให้ส่งเด็กให้อยู่ในความดูแลของกรมประชาสงเคราะห์ หรือผู้ที่ศาลเห็นสมควรในทันทีที่เหตุอันควรสงสัยได้เกิดขึ้นก่อนที่จะได้มีการดำเนินการให้ถอนอำนาจปกครอง ซึ่งโดยปกติการพิจารณาถอนอำนาจปกครองมักใช้เวลานานในการพิจารณา

5.3 ควรมีการเพิ่มเติมบทบัญญัติมาตรา 1582 กรณีเด็กถูกทารุณกรรมหรือถูกเลี้ยงดูโดยมิชอบจากผู้ใช้อำนาจปกครองโดยให้อำนาจต่อพนักงานเจ้าหน้าที่ซึ่งพบเห็นหรือน่าเชื่อถือว่ามีการกระทำทารุณกรรมหรือเลี้ยงดูโดยมิชอบของผู้ใช้อำนาจปกครองในอันที่จะแยกตัวเด็กออกจากครอบครัวหรือจากผู้ใช้อำนาจปกครองที่กระทำทารุณกรรมหรือเลี้ยงดูโดยมิชอบได้ในทันที เพื่อคุ้มครองสวัสดิภาพเป็นการชั่วคราวก่อนที่จะดำเนินการถอนอำนาจปกครอง โดยให้ศาลมีอำนาจสั่งห้ามการกระทำดังว่านั้นพร้อมทั้งเรียกประกันทัณฑ์บนหรือสั่งขังผู้ที่กระทำทารุณกรรมหรือเลี้ยงดูโดยมิชอบด้วยได้

6. ควรออกกฎหมายให้ผู้ประกอบอาชีพบางประเภท เช่น แพทย์ ทันตแพทย์ จิตแพทย์ พยาบาล นักสังคมสงเคราะห์ มีหน้าที่รายงานการกระทำทารุณกรรมเด็กในกรณีที่ตนได้รับการรักษาหรือช่วยเหลือเด็กที่ถูกทารุณกรรม โดยให้รายงานต่อเจ้าหน้าที่ตำรวจและเจ้าหน้าที่กรมประชาสงเคราะห์เพื่อจะได้ช่วยเหลือเด็กและนำตัวผู้กระทำทารุณกรรมเด็กมาลงโทษทางอาญา

7. ควรจะมีการแก้ไขเพิ่มเติมประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 5 โดยกำหนดให้หน่วยงานของรัฐหรือองค์กรภาคเอกชนที่มีภารกิจเกี่ยวกับการคุ้มครองดูแลเด็กถูก

กระทำทารุณกรรมมีอำนาจร้องทุกข์หรือฟ้องคดีแทนผู้เยาว์ในกรณีผู้แทนโดยชอบธรรมกระทำผิดต่อผู้เยาว์เสียเอง

8. ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 398 บัญญัติความผิดผู้ที่กระทำทารุณต่อเด็กอายุยังไม่เกิน 15 ปี คนป่วยเจ็บหรือคนชรา ซึ่งต้องพึงผู้ันในการดำรงชีพหรือการอื่นใด ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกิน 1 เดือน ปรับไม่เกิน 1 พันบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ ซึ่งเป็นความผิดลหุโทษฐานกระทำทารุณกรรมต่อบุคคลเหล่านี้ จึงควรแก้ไขให้เป็นความผิดที่สูงกว่าลหุโทษ

9. จากการที่สังคมไทยโดยทั่วไปคนในครอบครัวยังคงมีการอบรมเลี้ยงดูเด็กโดยการดุด่าเมียนตี รวมทั้งยังมีครูบาอาจารย์อีกมากที่ลงโทษเด็กอย่างรุนแรงโดยที่บุคคลอื่นมักจะไม่ได้ก้าวก่าย แทรกแซงเพราะถือว่าเป็นเรื่องของครอบครัวหรือเป็นสิทธิในการอบรมสั่งสอนของครู ซึ่งจากความคิดความเชื่อดังกล่าวทำให้มีเด็กถูกทารุณจนได้รับบาดเจ็บมากมาย ดังนั้น ควรที่จะมีความร่วมมือกันในหลายๆ ฝ่ายที่จะรณรงค์เปลี่ยนแปลงความคิด ความเชื่อดังกล่าวให้ลดน้อยลง เปลี่ยนทัศนคติการเลี้ยงดูบุตร โดยการใช้อำนาจบังคับเมียนตีเด็กมาเป็นการเลี้ยงดูแบบสมัยใหม่ที่ให้ความรัก ความเข้าใจเด็กแทนซึ่งมีการพิสูจน์แล้วว่าได้ผลกว่า

ดังนั้น จากการศึกษาผู้เขียนเห็นว่าโทษเมียนตีไม่สมควรที่จะใช้ในสังคมไทยในปัจจุบันอีกต่อไป การจะใช้โทษนี้หรือไม่ขึ้นอยู่กับวัตถุประสงค์ในการลงโทษที่เปลี่ยนแปลงไปในแต่ละยุคแต่ละสมัย แนวความคิดในการป้องกันและปราบปรามอาชญากรรม และความรุนแรงของอาชญากรรมซึ่งก็ขึ้นอยู่กับสภาพเศรษฐกิจ สังคม และการเมืองในสังคมนั้นๆ ไม่มีวิธีการลงโทษใดที่ดีที่สุดหรือไม่มีการลงโทษใดที่ไม่ดี การจะใช้โทษใดหรือไม่ก็ต้องอยู่ที่ความเหมาะสมต่อสภาพสังคมในประเทศนั้นๆ ด้วย